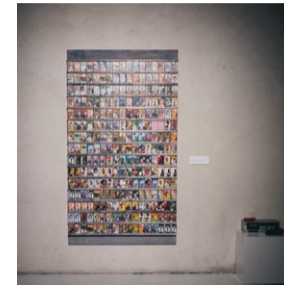

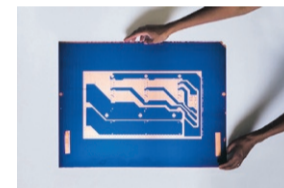
Theresa Traore Dahlberg,
"Copper and ashes", 2018.
Installationsvy på Färgfabriken.
Foto: Olof Grind

"Cassettes".
Foto: Olof Grind

"Untitled blue", mönsterkort och stålkonstruktioner, 2019. Foto: Olof Grind

Ett av de mönsterkort som ingår i Theresa Traores installation "Untitled blue". Foto: Färgfabriken

Kassettband från Ouagadougou möter svenska industriminnen

Konst | Utställning
Theresa Traore Dahlberg
FÄRGFABRIKEN, LÖVHOLMSBRINKEN 1,
LILJEHOLMEN, T O M 24 MARS

Karolina Modig
konst@svd.se

Theresa Traores Dahlbergs far byggde upp Burkina Fasos musikindustri. På Färgfabriken får hans musikkassetter plats bredvid kasserade mönsterkort från svensk industri. I den före detta fabrikslokalen ställer hon frågor om arbetets värde i en estetiskt övertygande installation.

I den tillfälligt förlängda gången in till Färgfabrikens stora utställningsrum strilar ljuset i linjer, de lägger sig i mönsterformationer längs golv och väggar, likt sol som pressar sig in genom neddragna persienner.

Det skarpa ljuset kommer från en spotlight riktad mot verket "Coppers". En från taket hängande, lapptäckliknande installation gjord av kasserade, indu-

striproducerade mönsterkort i koppar, tillverkade på en svensk mönsterkortsfabrik. I korten har konstnären Theresa Traore Dahlberg vävt in handspunnen bomullstråd, som även ligger i nystan på golvet.

Redan i ingångens ljus- och skuggspel sätts ett genomgående tema, med till synes uppenbara kontraster som undan för undan luckras upp. De hårda kopparplåtarna mot den mjuka bomullen; det historienormativt manliga mot det kvinnliga. Associationerna går till tveksamma produktionsmönster, till farlig materialutvinning och bomullsplantagens slavsymbolik. Men kopplingen komplieras av att bomullen här är spunnen av kvinnor som anklagats för häxeri, som utslutna ur sina samhällen samlats i ett kollektiv i Burkina Faso och skapat en självförsörjande affärsrörelse. En illustration av individens utsatthet mot kollektivets styrka, och värdet, i kontrast mot det ovärdiga, i arbete.

På kopparplåtarna framträder fingeravtryck från människorna

som hanterat korten i Sverige – den antaget trygga delen av produktionskedjan. Kortet återkommer i verket "Untitled blue", där mönsterkorten täckts av blå film och vinklats uppåt, som solceller som hälsar ljuset. På nära håll syns etsade förnamn: "Nisse", "Jens" – namnen på de som ska fastställa att denna första, viktiga del i kedjan är korrekt. Om något går fel står de personligen ansvariga, vilket gör att många lämnar yrket av psykisk press. En oväntad skörhet som slår mot mina fördomar.

Plåtarnas mönster drar samtidigt tankarna till textilt handarbete och organisk rörelse. Kontrasterna och de uppenbara associationerna upplöses, istället framträder samband och system, där beroende och samarbete trumfar generaliseringar och gränsdragningar.

Theresa Traore Dahlberg, född 1983 och uppvuxen på Öland och i Burkina Faso, är årets Beckerstipendiat. Hon är en konstnär och filmskapare som uppmärksammat för filmer som "Ouaga girls" och "Ambassadörens fru".

Filmskapandet finns med även här: på fyra digitala skärmar projiceras en reklamfilm och tre minidokumentärer om konstnären pappas arbete med att bygga upp Burkina Fasos musikindustri. Han var musiker som grundade produktionsbolaget Seydoni och startade en kassettfabrik i Ouagadougou. När cd-skivor och digitalisering tog över i början av 2000-talet ställdes maskinerna undan för att förfalla.

Nu visas de restaurerade kassettapparaterna på Burkina Fasos Nationalmuseum, utställningen "Seydoni pionnier de l'industrie musicale au Burkina" öppnade samma dag som Färgfabrikens. En livestream från Nationalmuseet är projicerad på rummets bakre vägg. Videor från skivbolaget spelas upp bredvid. En man bredvid mig uttrycker nostalgisk förtjusning över kassettbandsmaskinerna. Verken visar på förgängligheten i material och uttryck, och insikten om att något högt värderat så snabbt kan förpassas till historien. Men lika mycket på likheter över kulturella gränser och hur

lite identitetsmarkörer skiljer sig världen över.

I ett hörn står en kassettbandspelare redo för band från Seydoni. Ett överpedagogiskt instruktionsblad ligger bredvid. Jag tänker på en Youtubevideo där två tonårsskollar försöker förstå vad en traditionell telefon är och hur den fungerar. Vi kan skratta åt både de okunniga och de bakåtsträvande, men påverkan av det som formar oss ska kanske inte banaliseras för mycket. Att förstöra kulturläringar är en strategi för splittra folk och förstöra känslan av tillhörighet. Hur mycket gör vi det mot oss själva?

Theresa Traore Dahlbergs utställning väcker insikter om hur sammanlänkade vi är och hur fyllda vi är av mänskliga behov. Men det är också en estetisk upplevelse att se verken, särskilt i kombination med Färgfabrikens betonggråa och vackra råhet. Utställningen samspekar så fint med den nära 700 kvadratmeter stora lokalen att det i sig blir en ytterligare anledning att se utställningen. ■